

דפי יגור

יום ד', 'ד' בניסן תשפ"ג, 5.4.2023, גיליון מס' 5041

משולחנה של רחלי

(מנהלת הקהילה רחלי ברנדשפט)

כל אדם צריך מצרכים - אמנון ריבק

כל אדם צריך שתהיה לו
איזו מצרכים,
לגאל עצמו ממנה מבית עבדים,
לצאת בתצי הליל אל מדבר הפתחים,
לצעד הישר אל תוך המים,
לראותם נפתחים מפניו לצדדים.
כל אדם צריך פתח,
לשאת עליה את עצמות יוסף,
כל אדם צריך להודקף.
כל אדם צריך שתהיה לו
איזו מצרכים,
וירושלים,
ומסע ארוך אחד,
לזכר אותו לעד
בכפות הרגליים.

כל אדם צריך שתהיה לו
איזו מצרכים,
להיות משה עצמו מתוכה
בנד חוקה,
או בתריקת שניים.
כל אדם צריך אימה ונשכה גדולה,
ונחמה, ונבטחה, ונחילה,
שידע לשאת עיניו אל השמים.
כל אדם צריך תפלה
אחת,
שתהא שגורה אצלו על השפתים.
אדם צריך פעם אחת להתכופף -
כל אדם צריך פתח.

שלום וברכה לבית יגור,

בימים סוערים אלה, שלא ידענו כמותם ואף לא שיערנו אי פעם שנקלע למצב כזה, הגיע חג הפסח, שיותר מכול מסמל את החירות, חג שהוא ציון דרך לאומי ואישי כאחד. "כל אדם צריך שתהיה לו איזו מצרים" בחייו, כותב המשורר. "יציאת מצרים" היא החלטה, בחירה בדרך, בחירה במסע של כל אחד, אמונה בצדקת הדרך וצעידה בה, למרות הפחדים, היא יציאת מצרים אישית של כל אחד מאיתנו בימים אלו.

לעיתים, בעת סוערת שכזאת, היצמדות לשגרה ולשוטף נותנת נחמה ומעין יציבות, גם אם מדומה, כדי שנוכל להמשיך בשגרה.

נושאי הדיון של שתי ישיבות הנהלת הקהילה שהתקיימו בחודשיים האחרונים:

א. פנייה של שחר גולדשטיין ליציאה לשנת חופש - הנושא עבר לדיון והחלטת וועד הנהלה.

ב. משולחן ועדת תכנון: החניות הזמניות הוצגו בפני הנהלת הקהילה לידיעה ולהערות לפני פרסום לציבור.

ג. הצגת תחומי טיפול של סיגל עמיר בשיוך דירות ביגור.

ד. ערעור מודי על ביטול נסיעות בריאות למרפאה - מודי למדן הופיע בפני הנהלת הקהילה והסביר את טענתו לגבי ביטול סבסוד 50% ממחיר נסיעות המרפאה המבוצעות ע"י רוני רום. הוסבר למודי כי בדיון על התקציב של שנת 2023 באסיפה, פורט סעיף זה בשקף מיוחד, שהועלה שוב בהנהלת הקהילה. אישור התקציב עבר בהצבעה בקלפי ברוב ברור והוא עומד בהתניית החוברת על צורך ברוב רגיל. הוחלט, שאם יש חבר/ה הנוסעים לבד! עם רוני לבדיקות יותר מפעם אחת בשבוע, ישלמו 50% מעלות הנסיעה. הנהלת הקהילה בהסכמה עם מודי דחתה את הערעור.

ה. הצגת תחשיב אחזקה לתושב - הוצג תחשיב מעודכן של עלות שירותים מוניציפלי לתושב.

ו. הודעת עזיבה של טירן רום ובת זוגו תוך ביטול מועמדותה החל מ-1.4.2023.

ז. חובות חברים: למרות נקיטת כללי טיפול בחובות חברים, עדיין נצברים חובות בגין הוצאות שוטפות וחינוך. התנהל דיון ער, שהוסיף על הצעדים שנקטים היום, פעולות נוספות של קיצוץ קבלת שירותים והטבות שניתנות לחבר.

ח. נמסרו דיווחים על התקדמות בפרויקטים של גן שרון, איזור מגרש הכדורגל ונושאי טיפול פרטניים בחברים.

ט. עלה במלוא חריפותו הצורך המיידי לאיטום גג חדר האוכל: מצב הגג והדליפות לחדר אוכל הגיעו לדרגה מאוד קשה של נזילות ופגיעה במבנה. אין מנוס מאיטום הגג כולו. אושר לביצוע מיידי תוך שימוש בתביר חד שנתי של שנת 2023.

י. אושר גיוס רוני יובל לפרויקט של הכנת הנתונים והמידע הנדרש לקראת הכנת הסדר קליטה עתידי. אנו זקוקים למידע כדי שנוכל להתחיל לבנות מתווה להסדר שיתאים לשיוך הדירות ולאופייה של יגור.

לקינוח, אסיים בתודה גדולה לנוקי על התגייסותו לפתרון סכסוך השכנים הממושך והבאתו לידי סיום.

מי יתן שישרה השלום במחוזותינו ולא נצטרך לשירותים מסוג זה.

מאחלת לכולנו ברמה הלאומית והאישית כאחד שנמצא את יציאת מצרים שלנו ונביא יחדיו חזרה את הארץ ואת חיינו למצב של שפיות, אנושיות, הגיון ושגרה מוכרת וידועה.
חג שמח.

1. מועמדת לניהול מש"א

רחלי ברנדשפט: מזה חצי שנה שאנו מחפשים מועמדים להחלפת חייסיק שביקש לסיים. צוות האיתור ממליץ על גל שמשון.

גל שמשון: אני מנהלת יחסי אנוש מזה עשר שנים עם נסיון רב במגזר העסקי והציבורי. בעלת תואר ראשון במדעי המדינה וסוציולוגיה, מאוניברסיטת חיפה ותואר שני במנהל עסקים מטעם המכללה האקדמית אונו. נולדתי וגדלתי בחיפה. בגיל 11 עברתי לרמת השופט בתור ילדת חוץ. התחנכתי במוסד "הרי אפרים". הקיבוץ היווה חלק גדול מההתפתחות ומהערכים שגדלתי עליהם: עצמאות, חשיבה עצמית, עבודה כערך עליון, חריצות וחשיבות של קהילה. את המסע שלי בניהול משאבי אנוש התחלתי בשגרירות הישראלית בלונדון, שם ניהלתי 4 שנים את מחלקת משאבי אנוש בשגרירות. עם חזרתי השתלבותי בהייטק במסגרות שונות, החל מסטארט-אפים ועד עבודה בניהול גלובאלי של חברה טכנולוגיות תעשייתית, שם הקמתי את מחלקת משאבי אנוש מההתחלה. בשלב מסוים הרגשתי שמיציתי שם והגיע הזמן לעבור למגזר הציבורי. עבדתי בחברת הקדש של משרד הרווחה להחזרת עובדים עם חסמים תעסוקתיים לעבודה, דרך מרכזי שיקום בכל הארץ ומפעלים מקדמי תעסוקה. אחר כך עבדתי בבית החולים "איכילוב" כמנהלת סקטור מנהל ומשק עם 2700 עובדים. לאחר שילדתי את בני איתמר, חזרתי לחיפה, לחברה שעוסקת בדיור לאנשים עם מוגבלויות. במשך השנים התמקצתי בעולם משאבי האנוש. יש לי ניסיון במערכות שונות, עם אנשים שונים, הקמה של מחלקות, גיוס עובדים, הטמעת נהלים דיני עבודה. אני מגיעה עם הבנה של השפה הקיבוצית. אני מחוברת לערכים הקיבוציים. הייתי שמחה לעזור לאנשים למצוא עבודה, והייתי רוצה לחזור לעבוד עם קהילה.

2. דו"חות כספיים לשנת 2021

רו"ח ליאון:

מבנה אחזקות יגור:

"מי יגור אגש"ח" - תאגיד עצמאי בשליטת יגור.

"אחזקות יגור אגש"ח בע"מ" (חברת אחזקות) כוללת את:

1. "בא לגן חברה בע"מ", קשורה ל"יגור פרי טיים בע"מ

- (49.5%), "טרה סנטה מסעדה-בר בע"מ" (50%), אמ"י - אנרגיות מתחדשות יגור בע"מ (20%).
- 2. "יגור חקלאות ועסקים בע"מ", קשורה ל"טרה סנטה מסעדה-בר בע"מ" (50%), אמ"י (35%).
- 3. "חוצות יגור אגש"ח בע"מ" קשורה ל"אמ"י בע"מ" (45%).
- 4. "לגין - חברה בע"מ" שולטת ב"לגין טובופלסט בע"מ" (100%), "לגין אריזות בע"מ" (100%).
- 5. "אורות יגור בע"מ".

הדו"ח מוגש בגלל הנסיבות במועד מאוחר יחסית. סיכום הדברים:

עלייה ברווחיות הקיבוץ וברוחי התאגידים (לא כולל לגין), בהכנסות עובדי חוץ וגמלאות. ירידה בעבודה ובשירותים לתאגידים. עלייה בהוצאות צריכה. ירידה בהוצאות הנהלה וכלליות. שיפור בתוצאות לגין.

עלייה בהוצאות פחת, עליה בהכנסות אחרות ובמיסים על ההכנסה.

סה"כ: רווח 8.299 מיליון ש"ח. ב-1.5 מיליון ש"ח יותר מ-2020. שנה מצויינת. שיפור בפעילויות העסקיות בקיבוץ ובתאגידים.

מזומנים יתרת סגירה (במיליוני שקלים): ב-2021 - 3.012, ב-2020 - 2.285, ב-2019 - 1.423, תורים חיובי שמושקע ברכוש קבוע ובפקדונות. היציבות הפיננסית נשמרת.

ספי בארי: ברכות לעוסקים במלאכה על התוצאות החיוביות לאורך שנים.

נוקי נויפלד: בשנים האחרונות חל מהפך בעסקי יגור. מילה טובה לכל האחראים לעבודה הזאת, בעסקים, בכספים, בצוותים המקצועיים, צריך לראות את הצד הטוב שלנו. יש במה להתגאות. היו לנו שלוש שנים יפות. 2022 תהיה עוד יותר טובה. אני מקווה שנמשיך ככה.

נועם שפיגלר: המגמה היא שיגור ממשכה להתייצב ולהתבסס, מגדילה את היתרות, תוך כדי השקעות גדולות בבנייה והמשך בהורדת מיסים. יותר כסף עובר לחברים ועדיין הקיבוץ ב-2021 צמצם את החוב ב-10 מיליון ש"ח. אני צופה שהמגמות האלה יימשכו בשנתיים הבאות.

הדו"חות אושרו.

**בית יגור משתתף באבלם של
יונינה דור והמשפחה
על מות האחות
נאוה מוזס ז"ל**

שכ"ד, בתנאי שיקלוט ויעסיק את העובדים בחברה, ויעמיד ערבות של 10 מיליון ש"ח על מנת שלא יעלם תוך שנה-שנתיים. מועמד אחד היה מפעל "ימה" מעין המפרץ. הם חשבו להעביר את המפעל לאזור בית שאן. אח"כ חזרו ואמרו שלא מכירים שום מפעל שמחזיק הסכמים קיבוציים עם הסכמי שכר נדיבים כמו אצלנו. מועמד אחר מגרמניה, "לינארד", פועל באותו תחום פלסטיק בהיקפים גדולים בהרבה. עשו עבודה גדולה, תרגמו את כל החומרים שלנו לאנגלית, הגיעה משלחת של 5 אנשים. הודיעו לנו בסוף שהם מוכנים לקנות ציוד ומכונות, אבל לא את העובדים. הם דרשו מאיתנו להמשיך לייצר ולהעסיק את עובדי הפלסטיק חצי שנה ואת עובדי האלומיניום שנתיים וחצי. הבנו שכל מה שהם רצו זה את "תיק הלקוחות" שלנו. העיסקה נפלה על התנאי שלנו שיקלטו את העובדים. נוקי הרחיק לכת והציע שיקלטו רק את עובדי האלומיניום ועובדי הפלסטיק יפוטרו. אבל הם סרבו.

התמודדנו עם עשרה קונים שונים. אף אחד לא רצה לקנות מפעל שמפסיד 3 מיליון ש"ח בשנה. מאז 2017 ההפסד עולה משנה לשנה. 2022 היתה "שנת מבחן" והגענו להפסד שיא של 7 מיליון ש"ח על 58 מיליון ש"ח מחזור שנתי. הפסד של 14%. אין דבר כזה! זה אומר שהחברה הורידה מחירים, כדי להשיג הזמנות.

ההצעה היום היא לסגור את קווי הפלסטיק על פני 5 חודשים, כדי לייצר את ההזמנות שכבר נעשו. אם תוך כדי התקופה יגיעו הזמנות במחירים ריאליים(!), כלומר גבוהים יותר, נמשיך את הייצור גם מעבר לזה. אם לא יגיעו הזמנות, עוד 5 חודשים נמכור את הקווים. האלומיניום ימשיך לייצר. מתוך 160 עובדים, 100 יילכו הביתה. אורי שפי התמנה למנכ"ל והוא יחד עם צוות יובילו את המהלך. בינתיים לא הודענו ללקוחות על סגירה. ברגע שתקבל החלטה, נפנה באופן מסודר ללקוחות ונציע להם להמשיך להזמין במחירים החדשים.

בכל הדיון הזה, המפעל בבולגריה לא בתמונה. אבל הוא לא יכול לעמוד בפני עצמו בלי החברה בארץ. אנו מאמינים שנוכל להסדיר את מצבו בלי להביא כסף מהארץ.

עמוס פריס: הנוכחות הגדולה כאן מוכיחה שהדיון הזה היה צריך להתקיים לפני חצי שנה או שנה. אי אפשר בדיון של שעתיים לסיים פעילות של 50 שנה. את דירקטוריון לגין עזבו בשלוש השנים האחרונות 2 חברים ודירקטור חיצוני. נשאר ארבעה חברי יגור. איך ועד הנהלת יגור איפשר את המצב הזה? במשך שנים היו תשעה חברים בדירקטוריון, מתוכם לפחות שישה מיגור. מה הגיבוי הציבורי של דירקטוריון כזה? חשוב לתת היום לאנשים לדבר ולהציע. דרוש דיון מסודר בשיתוף חברים. הצעות אביא בהמשך.

יואב קוטליאר: אני מנהל השיווק בטובופלסט מזה שנה וחצי. בעבר ניהלתי את פעילות האלומיניום, כשעברה

הצעת דירקטוריון טובופלסט: מכירת פעילות הפלסטיק

נוקי נויפלד: אנחנו בצומת דרכים. דירקטוריון משותף של לגין בע"מ ולגין טובופלסט מציע לסגור את הפעילות של הפלסטיק. הפעילות של האלומיניום תימשך. משי"א יגור והנהלות כוח אדם הכינו תכנית מסודרת לכל החברים שיסיימו את עבודתם, יציאה לפנסיה או עבודה אחרת. רוב חברי יגור ימשיכו לעבוד במפעלים. כרגע עובדים בטובופלסט 17 חברים. נדאג להם.

זאב וורמברנד (יו"ר לגין חברה בע"מ): לכל אורך התהליך, כהנהלה וכדירקטוריון, הסתכלנו לא רק על הצד העסקי אלא גם האנושי, כדי לתת פיתרון לעובדים שיסיימו את עבודתם. במפעל 160 עובדים, רובם המכריע עובדים קבועים, 20 עובדים בחוזים אישיים, 17 חברי קיבוץ. חיפשנו קונה שיקלוט גם את העובדים. נוקי ואני הוצאנו מכתב המפרט את השתלשלות האירועים. טובופלסט מפסידה לאורך שנים. מאז 2012 הזרימה לגין אריוות 36 מיליון ש"ח לטובופלסט. יותר מ-3 מיליון ש"ח בשנה. קווי הפלסטיק מהווים 65% מהפעילות והם מקור ההפסד. האלומיניום רווחי. ניסינו לתקן את המצב.

ב-2017 פיצלנו את המפעל לשתי חברות, עם שני מנכ"לים ועם סדרת פעולות נוספות. אבל טובופלסט המשיכה להפסיד. ב-2021 הדירקטוריון פנה למשרד חיצוני EY וביקש תכנית עסקית כלכלית. הם עבדו כמה חודשים יחד עם מנהלים בכירים. אחרי 3-4 חודשים חזרו עם הממצאים הבאים: קווי הייצור מאוד ישנים: הפחת גדול והתוצרת נמוכה, ובגלל הסכמי העבודה הקיבוציים ההתייעלות יקרה מדי. EY הציעו להשקיע 60 מיליון ש"ח על פני 5 שנים, כדי לחדש את הציוד. הדירקטוריון דן בהצעה והחליט לא להיכנס להרפתקה בסדר הגודל הזה. החלטנו לחפש משקיעים מבחוץ. בסוף 2021 הכנו מפרט על פי 5 עקרונות למשקיע מתחום התעשייה (לא משקיע פיננסי).

- המשקיע יקבל 75% מהמניות.
- המשקיע יכניס 30 מיליון ש"ח לחידוש שני קווים.
- המשקיע ימשיך לשלם שכ"ד (נמוך!) ליגור.
- מהרווחים יעביר מיליון ש"ח ליגור בשנה.
- יגור תשביח את החלק שלה במפעל ותמכור.

מהות המהלך: העברת הניהול לגוף שיעשה את זה טוב יותר. ללא רווח כספי עבורנו.

קיימנו מו"מ מול שלושה מועמדים. הקונה הרציני מהם, מני שלם, בעל מפעל תעשיות שלם באזור קיסריה, עובד בתחום דומה. צוות שלו בדק את המפעל שלנו 4 חודשים. ואז הודיע שהוא יורד מהעניין. הסיבות: תעשיית הפלסטיק נעלמת בארץ ועלות העבודה. בספטמבר נשארנו בלי מועמדים והעברנו את הדיון מהדירקטוריון לאחיי"ג. שני הגופים המליצו על סגירת המפעל. בינתיים המשכנו לחפש קונה, שיקנה את המפעל בעלות אפסית של 10 מיליון ש"ח, לתקופה שהייה קצרה של 4-6 שנים, במינימום

אורי שפי (מנכ"ל לגין אריזות בשלוש השנים האחרונות וכרגע גם מנכ"ל טובופלסט): ניהלתי 4 מפעלים קיבוציים. מחזה בלהות כזה לא ראיתי. יש לנו מוצרים שמרוויחים וחברה שמפסידה. הרמזים כלפי מקוממים.

שלמה מורן: אני נדהם. נשמע שמדברים על שני מפעלים שונים. עומדת לפנינו החלטה חשובה. על סמך המידע שנמסר כאן אי אפשר להחליט. אני מבקש שיקום צוות שיביא נתונים ברורים ביחס לשתי האופציות, שנוכל לקבל החלטה.

ספי בארי: יש הצעה שהציג יו"ר לגין, היא תובא לקלפי.

שפי עוז (חבר דירקטוריון): לעמוס, הדירקטוריון תיאורטית סיים את תפקידו לפני שנה. המשכנו, רמי זלינגר, נועם שפיגלר, נוקי ואני + יוסי (דח"צ) וזאב (דח"צ), עדיין רוב יגורי, בפגישות מתוך אחריות לחברה. הלכנו לכיוון המכירה, כדי לשמור על העובדים והכסף של החברה. המטרה היתה שהפעילות תימשך בלי לשרוף את כל הכסף. לצד ההפסדים מדי שנה נעשו נסיונות לשיפור המצב, בהצלחה חלקית. לשלמה, לא מדובר בשני מפעלים, אלא שתי פעילויות, האלומיניום מרוויח והפלסטיק מפסיד - יותר ממה שהאלומיניום מרוויח. את המגעים עם הקונים היה צריך לעשות באופן דיסקרטי. כעת, כשאנו עוברים ממכירה לסגירה, טוב שהדברים יוצאים החוצה. חבל שלא סגרנו את הפלסטיק לפני שנתיים, אבל קיוונו שנצליח לשנות את התמונה. אחרי 80 פגישות לאורך 5 שנים, מגיעה תודה לכל האנשים שתרמו זמן ומאמץ. בכל מקרה, לא צריך להוציא כאן מידע הקשור למכירה. לא יהיה לנו קל מול ההסתדרות, אבל הם מבינים שאין מה לרוץ לסגור את כל הפעילות ולשלוח את כל העובדים הביתה. ההצעה כאן מאוזנת וסבירה. אני סיימתי את תפקידי, הייתי ביותר מ-90% מהפגישות, אם יצטרכו את עזרתי כמובן שאסייע.

עמוס פרליס: הבעיה העיקרית בשנתיים שאני ניהלתי, היתה השיווק. הבעיה הזאת לא נפתרה גם אחרי שסיימתי. השוק לשפופרות ממשך לגדול ובאירופה לא יותר זול לייצר מאשר כאן. הרבעון הראשון השנה הוא טוב. יכולת הייצור טובה. אנשים עזבו וחבל. צריך לייצב את המערכת ולפעול עד ספטמבר לפחות. המפעל לא מפסיד כסף. בבולגריה אחרי כמה שנים קשות, הגענו בחודשים האחרונים להישגים יפים, ואפשר יותר. המצב באירופה הוא גם הזדמנות, עובדה שמגיעות הזמנות. ביקשתי בעבר פגישות מידע והסברה לחברים ביחס למצב, ולא נענית.

נוקי נויפלד: אם טובופלסט היתה עסק כל כך טוב, והשוק כזה טוב, וההזמנות רק מגיעות כל הזמן, כמו שנאמר כאן על ידי כמה אנשים, איך הפסדנו 35 מיליון ש"ח בעשר שנים? האם זה ברור לכל חברי יגור, שבכל שנה ושנה בעשר השנים האחרונות כל אחד ואחת מאיתנו הביא כסף "מהבית", על מנת שהמפעל ימשיך לייצר ולהפסיד?

מהפסד לרווחי שיא בשנים האחרונות. אני מדבר בשם חברי יגור שעובדים בטובופלסט ולגין בע"מ. אנחנו פרסמנו היום מכתב תגובה להודעת אחי"ג. אנחנו לא מסכימים לחלק מהדברים שנאמרו שם.

לקוחות הפלסטיק יודעים על הסגירה המתוכננת. גם הזמנות האלומיניום נפגעות. החברה פועלת לשיפור ההישגים בשנים האחרונות. נעשו קיצוצים בכוח אדם, כולל מנהלים, לחברה תזרים מזומנים חיובי והחוב לבנקים נמוך מאוד. לגין טובופלסט משלמת לבעלים, כלומר לא אחי"ג, 5 מיליון ש"ח בשנה. זאת אומרת, שלגין לא מממנת את טובופלסט. לא היתה הורדת מחירים אצלי בשנה וחצי האחרונות. העלינו מחירים. היו מקרים שגם העלינו אותם כמה וכמה פעמים. הרווח של פעילות האלומיניום גדול מהרווח של יגור אריזות כולה.

פעילות הפלסטיק הפסדית לאורך שנים. החציון הראשון של 2022 היה חיובי, אחי"כ נפגענו מהמלחמה באוקראינה והמיתון באירופה. ב-2023 אנו מצפים לרבעון ראשון רווחי, ינואר ופברואר חיובי. מאז ההודעה לפני חודש על סגירה ופיטורי המנכ"ל, שהיה אחד הטובים שפגשתי, החברה בהתפרקות טוטלית, מנהלית ושיווקית. השותף בבולגריה לא יודע על זה. אני חושש שנפסיד שם הרבה. לחברה הסכם קיבוצי. פיטורין יכולים להעלות 20 מיליון ש"ח. מפעלים שנסגרו לאחרונה מראים שהסיכוי להישג מול הוועד נמוך. מלאי חומרי הגלם שלנו רחוק משוויו בעת הקנייה, ערך המכונות והציוד בפעילות הפלסטיק כנ"ל, אנחנו כבר מפגרים ברוב ההזמנות, בפלסטיק ובאלומיניום, וצפויים לתביעות מצידם בהיקף של מיליונים. אנשים בורחים מהחברה, וידע הולך לאיבוד. לא נוכל למכור בצורה מסודרת, כי לא יהיה מי שימכור. אין תכנית סדורה לסגירה ולא למכירה. זה לא דברים שיכולים לקרות מעצמם. סך עלות הסגירה המוצעת יכול להגיע ל-30 מיליון ש"ח, מי יממן את זה? יגור!

התיאור של המגעים עם מני שלם שנמסר קודם לא מדויק. "לינארד" התלהב מפעילות החברה בפלסטיק, באלומיניום ובבולגריה, הציע 7 מיליון יורו, שיכלו לממן את שחרור העובדים. לא התקיים מולו מו"מ, הוא פשוט סורב. אף אחד לא מבין איך לא קפצנו על ההצעה שלהם. עדיין יש רוכשים פוטנציאליים. הם מוכנים גם להעביר את המפעל. שמעתי מהם, שלא עונים להם בטלפון, והקשר איתם לא מקצועי. ההצעה שלנו היא לדחות את ההחלטה על סגירת פעילות הפלסטיק עד ספטמבר 2023. לצערי, מתקיימים מגעים עם לקוחות מאחורי הגב שלי כמנהל שיווק, אם לא נעצור את זה, נאבד גם את מה שאנחנו עדיין שווים. לחברה עדיין יש שם טוב בארץ ובחו"ל. אנו מבקשים צוות חדש לניהול המו"מ. במקום דירקטוריון לגין שכשל. הצוות ידווח לאסיפה, והדד-ליין לתוצאות - ספטמבר 2023. הכי חשוב כרגע לייצב את המצב. הסגירה המיידית תעלה לנו הרבה יותר מאשר מה שאני מציע. המשך פעילות, לפחות לעוד חצי שנה יעזור לעובדים ואפילו לתעשייה בישראל. ביקשנו שהמנכ"ל הקודם, שיש לנו אמון בו, יציג כאן את הדברים באסיפה, וסורבנו.

המציאות מכיוון ששכר הדירה שהמפעלים משלמים ליגור נמוך בהרבה מהשווי. עשינו את המקסימום. לא הצלחנו. השקענו בבלארוס ונכשלנו, השקענו בבולגריה ונכשלנו. ב-2004 כשהיינו צריכים להשקיע, פחדנו, והיום אנחנו במפעל קטן.

יורם ברנע: הבעיה של המפעל היתה ונשארה הניהול. הוא הוקם בשביל תעסוקה למבוגרים ולא למטרת רווח, והפך גולם שקם על יוצרו. במשך שנים ארוכות המפעל הרוויח. אני מוחה על תליית הכישלון במפעל בייצור. אני כואב 40 שנה שהשקעתי במפעל. עסק שמפסיד צריך לסגור אותו. אבל היום תומך בעמוס.

רמי זלינגר: אני אחד מהארבעה בדירקטוריון. הדיונים בסגירה הם זמן עצוב, בגלל הפגיעה באנשים. זה גם כישלון שלנו, כדירקטוריון. המספרים שזאב הציג נכונים. תלמה אומרת "אני לא יכולה להבין דיון כזה". עוד נתונים לא יעזרו לרוב הציבור. יש פה עניין של אמון הציבור בדירקטוריון, או ביואב קוטליאר ועמוס פרליס. אנחנו כדירקטוריון עשינו כמיטב יכולתנו. הבאנו מנכ"ל מתוך התחום, יואב גרינברג, עם רזומה מרשים. אנחנו קיבלנו מנדט מהציבור, ההצעה הנגדית, שהיא לגיטימית כמובן, באה, בין היתר, מחוסר אמון בנו. אפשר לעבור להצבעה. הציבור יחליט.

דורון ס"ט: מצד אחד, יש בעיה של אמון בתהליך (מייצע למי שמוביל לטפל בעניין). מצד שני, אנחנו נמצאים במצב שהזמן אוזל וצריך להחליט מהר. אופן ההתנגדות שמובאת כאן פוגעת במערכת, בשדרת הניהול. ליואב קוטליאר, דרך היא לא הדרך הנכונה. אפשר לפטר מנהלים או להחליף אותם, אבל לא להביא הצעות ויוזמות שמעל ראש המערכת ומייתרות אותם. זה ייצר כאוס מוחלט. אין טעם להתווכח על העבר. צריך לתת לאנשים תחושה שלא דורסים ומתעלמים מהם, אם מישהו רוצה עוד יום או יומיים לעבור על החומר והנתונים צריך לאפשר את זה ולהמשיך את הדיון בעוד פגישה. לעצם העניין, ההצעות להחלטה צריכות להיות כמה שפחות כובלות עם כמה שיותר מרחב למו"מ, להגיד שהולכים לסגירה באופן כללי, כאשר זה תלוי בתוצאות המו"מ עם הוועד, ולא מה יקרה עוד שנתיים. עוד שנתיים זה לא רלוונטי לעכשיו. הייתי משפר את הצעות הצוות ברמה הטקטית. אני מסכים שנקודת אכילס היא ההסתדרות. ההצעה שהובאה כאן מגבילה את המו"מ עם ההסתדרות ואפשר לשפר אותה. אני חושב שחלק מאי האמון הוא כיוון שהיו יותר מידי תקלות בתהליך, EY - רואי חשבון טובים. לקחת אותם כיועצים אסטרטגיים או כיועצי השקעות זאת טעות. לדוגמה, היה חוסר הבנה שלהם, שהבעיה לא בתפעול אלא באסטרטגיה. לקח גם לי זמן להבין שלא צריך להתמודד עם השחקנים הגדולים בשוק בדרך של לעשות בדיוק מה שהם עושים. בגלל זה ההשקעות הגדולות שהם הציעו כבסיס לחלופות של 60 מיליון ש"ח הן שגויות מהבסיס,

הדירקטוריון לא מנהל את המפעל. אנחנו מקבלים נתונים ולפי זה בודקים תוצאות. שנה אחרי שנה אנחנו מאשרים השקעות בבולגריה ובארץ, וכל שנה המינוס רק גדל. האחריות שלי לעצור את זה. 8 חודשים אנחנו מחפשים קונה. אין! לצערי, בשנים האחרונות יגור למדה להתנהל בלי הכנסות מהמפעלים. המשתלה מביאה יותר הכנסה מטובופלסט ולגין יחד. בצער עמוק, אני אומר, אין אופק לפלסטיק. הנתונים המטעים כולל המספרים שנמסרים כאן, וגם ברשתות היגוריות, פוגעות באפשרות שלנו לנהל מו"מ אל מול קונים פוטנציאליים ואל מול ההסתדרות. אנחנו מחוייבים לכל אחד ואחת מחברי יגור שעובדים במפעל. אנחנו רוצים להמשיך ולהפעיל את קווי האלומיניום ולהציל 60 עובדים מפוטורים. אין כל מניעה שבתקופה שלאחר ההחלטה, אם יבוא קונה רציני וירצה לרכוש את המפעל לא נמכור, גם אם החלטנו לסגור.

זאב וורמברנד (יו"ר לגין אחזקות): במסמך שהופץ לחברים נגד הצעת הדירקטוריון נאמר שב-2021 היה תזרים מזומנים חיובי. זה לא נכון, הפסדנו 4 מיליון ש"ח. החל מ-2012 כל הדיבידנדים שמועברים מטובופלסט לקיבוץ מגיעים מלגין אריזות. טובופלסט גם לא החזירה כספים שהיא חייבת ללגין. הקונה הפוטנציאלי, שיואב התייחס אליו, לא עמד בתנאי הסף ששמנו לפניו, לא מבחינת התשלום ולא מבחינת הערבות והאחריות לעובדים. השקעתי באיתור הקונים, יחד עם נוקי, שעות ארוכות וימים ארוכים. קונים בחינם ישנם. ואנחנו במו"מ קשה מול ההסתדרות. התנאים שלנו ברורים. כל המידע זמין לחברים. אני אשב עם כל אחד על הנתונים ואפתח הכול. כל הקונים הפוטנציאליים, שהוזכרו כאן, יודעים למה הם לא מוכנים להשקיע במפעל.

אבישי שורש: נניח שהמפעל ייסגר תוך כמה חודשים. מה יהיה עם העובדים?

זאב וורמברנד (יו"ר לגין אחזקות): תמיד דאגנו לחברי הקיבוץ. יש פיתרון כלכלי מתאים.

אודי קינן: הייתי דירקטור בלגין מ-2014-2022, בשנתיים האחרונות יו"ר יגור. אני בקשר רצוף עם נוקי. אני מסיר את הכובע מול כל מי שבכלל עוסק בזמנים האלה בתעשייה. רואה החשבון של החברה יגיד שהמספרים שלנו כבר הרבה זמן לא טובים. אני ישבתי בדירקטוריון שהחליט, בזמנו, לסגור את האלומיניום, והנה פתאום הגיעו הזמנות שלא ידענו מאיפה באו. אנחנו מפעל קטן. אין לנו יתרון יחסי: חדשנות או תחרותיות במחיר, אנו גם רחוקים מהשווקים. לרגל הרווחית יש קיום, לרגל המפסידה - אין. הגרמנים היו מוכנים לשלם בדיוק את מה שהעריכו כשווי של מחלקת האלומיניום. גם אם נשקיע עשרות מיליונים שקלים לא בטוח שנצליח. עלויות המימון על כל השקעה במפעל גדולות מהרווחים שהוא יכול לייצר, ככה זה. הדוחות הכספיים הלא טובים עוד מייפים את

אסיפת אחי"ג

ושקוף. שמנו עוד תקורה על המפעלים, יצרנו תאגידים, שאותם אנשים עוברים ממקום למקום. אין דין וחשבון של בעלי תפקידים להצלחות וכשלונות. יו"ר אחי"ג משרת גם כדירקטור באחד התאגידים הפועלים תחתיו, דבר הסותר את רעיון הפיקוח והבקרה של אחי"ג. ואז הגענו לדיון הזה, כשהסוסים כבר ברחו מהאורווה, והנתונים, ולו משום הכבוד לציבור, אינם מוצגים טרם הדיון ולא באופן המאפשר דיון מקצועי ומעמיק. אנשים שניהנו בתפקידי דירקטורים הכריזו כבר לפני שנים בכל מקום, שצריך לסגור את טובופלסט, וזה לא הפריע להם להמשיך לכהן בתפקידים. ככה אנחנו, החברים מהשורה, מגלים שהתאגידים קונים חברות, והן פושטות את הרגל, ומוכרים אותן, ואנחנו, החברים, האחרונים שיודעים. אולי טובופלסט זה מקרה אבוד, אבל את לגין עוד אפשר להציל. יש בעיה של ניהול. מנכ"ל טובופלסט הקודם לא התאים לתפקיד, לא הכיר את התחום וגרם נזקים גדולים. הכישלון הוא גם הכישלון של הדירקטוריון. מי שלא מאמין בעסק, שלא ישב בדירקטוריון שלו. דירקטוריון צריך להביא חזון, שיאיר להנהלה את הדרך. אצלנו, הם רק מסתכלים על הדוחות ורצים לסגור.

להבנתי. אנחנו צריכים ליצר את הסדרות הקטנות שהגדולים לא עושים, ולעשות את זה יותר חכם מהם באופן דיגיטלי עם הרכב ציוד וקווים גמישים. אבל אולי זה מאוחר מדי, וכרגע צריך להתמקד בתהליך המוצע ולנסות לעשות אותו באופן מקצועי. בנוסף, בהחלטה צריך לעגן את ההגנה והשמירה על החברים. לסיכום, המפתח לתהליך הוא המו"מ עם ההסתדרות. משם צריך לגזור את שאר הדברים. אני מאוד מקווה שזה נעשה בצורה מקצועית. במקביל לייצר תקשורת עם חברי יגור באופן שהוא לא כוחני.

עמוס פרליס: על איך יפתרו מחלוקות ב"שיוך" היו 4 אסיפות, ועל זה לא מוכנים אפילו עוד אסיפה? עושים הכול בשושו, בלי ליידע את הציבור ופתאום מפילים את זה משבוע לשבוע. חבל שלא היתה שקיפות בתהליך ולא יידעו את החברים וחבל שמי שעסק בטובופלסט בשנתיים האחרונות, יואב גרינברג, לא הגיע לאסיפה להסביר את התוצאות.

יפתח שחר: הסיפור יותר עמוק. לפני כמה שנים עברנו למבנה תאגידי, והבטיחו לנו שהניהול יהיה מקצועי

אסיפת אחי"ג

אסיפה מיום 13.3.2023 יו"ר: איריס בירמן

המשך דיון בסגירת טובופלסט

איריס בירמן: ההצעה היחידה שתעלה להצבעה היא הצעת הדירקטוריון.

יואב קוטליאר: אני מתנצל על תרבות הדיון בפעם הקודמת. ככה לא הייתי רוצה שידברו בקהילה שלי ובחברה שלי. לא חוזר מתוכן הדברים.

נוקי נויפלד: מצטרף לפנייה של איריס ויואב לשמור על תרבות הדיבור.

ביחס לעובדי המפעל, בטובופלסט 160 עובדים, מתוכם 17 חברי קיבוץ. אם נסגור את קווי הפלסטיק, נצטרך להיפרד מכ-80 עובדים, לא כולל את חברי יגור. זה רלבנטי לעלות את המהלך. חבל שנזרקים סתם מספרים ורעיונות. לכל חברי יגור, שלא ימצאו מקום בלגין או בפעילות האלומיניום, נדאג מכף רגל ועד ראש. נשב אישית עם כל אחד ואחד שידעו מה עתידם. לגבי השכירים שיסיימו, יש סיכוי טוב שנוכל לשלם את כל העלויות הנוספות מכספי החברה. מבחינת השקיפות הניהולית, כל הדוחות מגיעים מהנהלת החשבונות של לגין ומוגשים לדירקטוריון. הדברים נבדקים ונלמדים בארבעה דרגים: דירקטוריון לגין, הנהלת אחי"ג, ועד הנהלת יגור ומשרד רואי החשבון של לגין, שמאשר וחותם על הדוחות. אין "דוחות כפולים" או חלופיים ואין סודות. כל הדרגים ראו הכול ואישרו הכול. כל שנה מ-2017

ועד 2022 החברה הפסידה בין 4 ל-7 מיליון ש"ח. במקום להעביר כסף ליגור, כסף מיגור עבר לחברה. בשנת 2023 לא נעשו שינויים מהותיים, ולכן התוצאות העסקיות יהיו דומות ל-2022. וזה ממש לא משנה אם נפסיד בין 2 ל-7 מיליון ש"ח. לכן אנו ממליצים לחברי יגור על סגירת טובופלסט. פעילות האלומיניום תמשיך עוד שנתיים. במידה ובתקופה הקרובה, עד 8 שבועות מהיום, תבוא הצעה לקנות את המפעל בתנאים שלנו, נקבל אותה. כרגע אין בקשה כזאת ולכן, אחרי 8 חודשים שחיפשנו ולא מצאנו, אנו מציעים לסגור.

זאב וורמברנד: גם אני גלשתי לדיבור לא ראוי ואני מתנצל על כך. כל הנתונים שהצגנו כאן, גם בדירקטוריון וגם באחי"ג, מגיעים מאנשי הכספים של החברה ורואי החשבון. הנתונים נכונים ומדויקים. אנחנו הזרמנו 36 מיליון ש"ח לכיסוי הפסדים של טובופלסט והשקעות בבולגריה. הדיון כאן נוגע רק לטובופלסט בארץ ולא לפעילות בחו"ל.

יורם ברנע: מתנצל על סגנון הדברים שלי באסיפה הקודמת. וחוזר על דברי שהייצור לא אשם בכישלון של החברה. טובופלסט לא היתה גוף עצמאי, אלא זרוע של לגין. גם ההפסד שלה יצר חוב פנימי ללגין ולא חוב לבנקים. חברת לגין יכולה למשוך פעילות מפסידה, ולטווח הארוך לא כדאי לסגור. לא בסדר שבדירקטוריון יושבים אנשים שחושבים שצריך לסגור את המפעל. לא צריך להביא את הנושא בפני

את המצב לאור תוצאות רבעון ראשון 2023, להערכתך, הוא יהיה חיובי, וכמו כן גם הרבעון השני. במהלך החודשים הללו נוכל להעלות את המחירים וגם לבחון את ההשלכות של השיפור המשמעותי בבולגריה. אם התוצאות לא יראו שיפורים, אשתכנע, ואני מעריך שגם חברים אחרים ישתכנעו, בנחיצות הסגירה. בתקופת הביניים הזאת אוכל לסייע ככל הנדרש להנהלה ולדירקטוריון. השאלה המרכזית היום היא דו"ח רווחיות פברואר בטובפולסט ובולגריה ותחזית רבעון ראשון 2023. שאלות שעולות הן מה ההשפעה של סגירת מחלקת הפלסטיק בטובפולסט על פעילות לגין. האם נעשתה סימולציה? כמה עובדים נוספים יפוטרו? וכד'.

יואב קוטליאר: חברי יגור, שעובדים בטובפולסט ובלגין אריזות, רואים את טובת יגור לפני המפעלים. נעשה מה שצריך לשרת את יגור כמיטב יכולתנו. אנחנו מסכימים ותומכים בדברים של ניר ומקווים שיגיעו לאוזניים הנכונות.

אורי שפי, מנכ"ל לגין אריזות מזון ומנכ"ל טובפולסט: מצדיע לניר יובל, שאישר ואישש את הנתונים שהוצגו. בסגירת חברה יש מרכיבים אנושיים, רגשיים, אבל גם כלכליים, וההצבעה צריכה להתבסס על נתונים אחידים. אני מסכים לכל מה שנאמר ביחס לסיכונים שבמהלך. ראינו מה קרה לבנקים באמריקה, שנפלו רק בגלל שמועות שהתחילו להתגלגל. בבנקאות זה מהר, בתעשייה זה לאט, אבל הרכבת יצאה מהתחנה. התעשייה בארץ יודעת שענתת הסגירה מעלינו. ולכן הסכנות מתעצמות כל יום. והן יתעצמו. קיבלתי בהכנעה, לא באהבה, על עצמי את המשימה לסגור את הפעילות. אני לא יכול להבטיח מאה אחוז הצלחה ולא גבייה של 16 מיליון ש"ח מהלקוחות, לא שעובדים ימשיכו לעבוד ושלא יהיו שביתות. ההבטחה היחידה מצדי היא למאה אחוז מאמץ שכל זה יקרה. תודות לכך ששכנענו את נציגי ההסתדרות, שחברי יגור עומדים לפני הכרעה, המו"מ מתקיים לא תחת "צעדים ארגוניים". זה חסר תקדים. מהירות ההכרעה בעלת חשיבות קריטית לעלויות הסופיות. אם יפול לפתע חבל הצלה, אפשר להפוך את ההחלטה. גם אם זה יהיה אחרי הקלפי. ככל שינקפו הימים יהיה פחות למכור. דחייה תעשה רע. העובדים שלא בטוחים ימשיכו לחפש, ואותם לקוחות יחפשו ספק אחר. בעוד חצי שנה נהיה במצב גרוע בהרבה. אסור לשחק במיליונים שמונחים על הכף. אעשה את המירב למזער את נזקי הסגירה תוך כדי דאגה מירבית לעובדים. כינסתי את עובדי שתי החברות. אין פיטורין והפסקת עבודה ללא איזושהי פגיעה בעובדים ובמשפחות. נעשה את המירב בשבילם וגם בשביל יגור, אבל דחייה עוד תחמיר את הפגיעה.

אודי קינן: בעקבות הדברים שנאמרו, אני מציע, על דעת נוקי, נוסח החלטה שיאפשר קצת יותר חופש פעולה, אם יהיו התפתחויות חיוביות:

"האסיפה מסמיכה את דירקטוריון טובפולסט לפעול לסגירה מלאה או חלקית של טובפולסט, או למכירת הפעילות בצורה המיטבית על פי שיקול הדעת של הדירקטוריון".

הציבור. זאת החלטה פנימית של חברת "לגין". תומך בהצעה לדחות את סגירת פעילות הפלסטיק ב-6 חודשים.

נועם שפיגלר: תהליך סגירה הוא לא נעים ולא פשוט. הדירקטוריון לא יכול להתעלם שוב ושוב מהמספרים. אני 4 שנים בדירקטוריון, מאז 2019, ותחת שני מנכ"לים שונים, עמוס פרליס ויואב גרינברג (שהיה מצויין, לדעתי), נעשו פעולות ותוכניות רבות, והמפעל המשיך להפסיד. לא השתנה שום דבר משמעותי ולכן נמשיך להפסיד. אין טעם לחכות ואין טעם להמשיך להפסיד. מציע לסגור את פעילות הפלסטיק. תהליך סגירה הינו מורכב ולכן אי אפשר למרוח אותו על-פני תקופה ארוכה ולא מוגדרת.

ניר יובל: כל המספרים שהוצגו כאן על ידי זאב נכונים ומדויקים. פעילות הפלסטיק רגישה מאוד וכל שינוי קטן פוגע ברווחיות. השאלה היא איך הכי נכון לסגור, כדי שניפגע כמה שפחות כבעלי מניות. הלקוחות יודעים על הסגירה ומקטינים הזמנות. עדיין יש לנו התחייבויות. אנחנו יצרן השפופרות הגדול בארץ. הרבה חברות הסתמכו עלינו. היקף החובות של החברות האלה עבור שפופרות שסופקו 16-20 מיליון ש"ח. במידה ולא נצליח לספק את מה שהתחייבנו לייצר בעתיד, לא בטוח שישולמו לנו הכספים עבור העבודה שנעשתה בעבר. יש סיכון שלא נצליח לגבות את החובות האלו. אין דרך לעשות שימוש במלאי חומר הגלם, ונפסיד עליו כמעט את כל מה ששילמנו. אם יתגלו קשיים במו"מ עם העובדים ויתחילו עיצומים, הם יעברו ללגין, והנזק עם תחילת העונה החדשה יכול להיות גדול. אם אנחנו סוגרים כאן, אנחנו פוגעים בפעילות בבולגריה. יכול להיות שלא רק שלא נוכל לחלץ את ההשקעה שם, גם נצטרך באיזו דרך לעזור להם לשלם את הערבויות שלקחו מול הבנקים שם. מדובר בהרבה כסף, שבסוף יפול עלינו. נכון למכור את הפעילות כעסק חי. לא לחכות שיבוא קונה, אלא לחפש אותו בקדחתנות ולשמור על מה שיש, אחרת נישאר מהר מאוד בלי עובדים. פונה לחכות עם ההצבעה ולחפש מוצא טוב יותר מהמצב עבורנו כבעלים.

אבישי שורש: מעבר לכל הדברים שנאמרו כאן, הדבר העיקרי הוא שעברנו להיות קיבוץ מופרט. 85% מחברי יגור מקבלים שכר, כשכירים או פנסיונרים. ההפסדים של טובפולסט שולמו מרווחי לגין אריזות. אני אומר לאורך שנים, שצריך לקיים דיון אסטרטגי לאן יגור הולכת, בין היתר, האם למכור את המפעלים או לא. כך נעשה בקיבוצים אחרים. היינו צריכים לקיים את הדיון הזה לפני 5 שנים. היום זה מאוחר, אבל צריך לדבר על העתיד של לגין. צריך להחליט היום, כדי שלא נגיע לאותו מצב גם עם לגין. הדברים של ניר מדאיגים מאוד. זה לא ישאר בלגין אלא ירדוף אותנו ביגור. יגור צריכה להחליט אסטרטגית לאן היא רוצה ללכת, והאם להמשיך להחזיק בעסקים ובאחריות עליהם כקולקטיב, ויפה שעה אחת קודם.

יואב קוטליאר (מביא את הצעת עמוס פרליס שנעדר): לדחות את ההצבעה לספטמבר 2023 על מנת לאפשר לבחון

משולחן הבניין

לחברים שלום רב וברכת חג אביב שמח.

צוות הבניין שוקד בימים אלה על מספר פרויקטים של התחדשות ושיפור:

גשר השלום - לאחרונה הונף הגשר למקומו. צפי לסיום 20.4.23.

איטום גג חדר האוכל - לאחר שנים של "כיבוי שריפות" ואטימת חורים נוכחנו שיש צורך בביצוע שיקום הבטון ואיטום כל הגג. העבודה מבוצעת בימים אלה.

איטום יסודות למבנים ישנים - בימים אלה אוטמים את המבנה החמישי, ושלושה עוד לפנינו ויבוצעו תוך זמן קצר.

שדרוג מרכזיית יד למגינים - מחליפים שניאי לגדול יותר, שיוכל לספק חשמל גם לשכונת הבלוקונים החדשה.

חניית סמארטשופר - העבודה נמצאת בשלב תשתיות קבורות בקרקע, בהמשך תושלם העבודה ויבוצעו עמדות טעינה חשמליות.

עמדות טעינה חשמליות - הוחלט על ביצוע עמדות טעינה חשמליות בשכונת המשתלה. העבודות יבוצעו בתקופה הקרובה.

החלטה בנושא טובופלסט

האסיפה מסכימה את הדירקטוריון לפעול לסגירה מלאה או חלקית של טובופלסט או למכירת הפעילות בצורה המיטבית על פי שיקול הדעת של הדירקטוריון

בעד - 307 (53.39% מהמצביעים) נגד - 268 (46.61% מהמצביעים)

סה"כ מצביעים - 575 בעלי זכות הצבעה - 848 אחוז הצבעה - 67.81%

דיווח על השיוך

עופר אדר פרויקטור השיוך

חלק חשוב בהקטנת הפער במספר הדירות בין צרכי השיוך למספר המשפחות הזכאיות לשיוך קשור להתקדמות של שכונות הבלוקונים והבריכה. אני חושב שהעובדה שהצוות המוביל של שכונת הבריכה עמד בלוח הזמנים הקשה, שהכתיבה רשות מקרקעי ישראל, והגיש את החומר בזמן היא הישג אדיר ליגור.

תהליך התכנון דורש מאיתנו לקבל גם מספר החלטות תומכות בשיוך הנוגעות בדירות קטנות, הקשורות לשאלה איך נראית החצר של יגור ועוד. אנסה לתת מספר דוגמאות. המדינה מאפשרת לנו, מחוץ לשיוך, לשמור 100 יחידות דיור קטנות בגודל של עד 55 מטר מרובע לצרכים שונים, כגון מגורי צעירים וחיילים. צוות התכנון סימן שלושה מתחמים שבהם יש 100 יחידות כאלו. תהליך השיוך מחדד את מצוקת הדיור והצורך לתת פתרונות לחברי ובני יגור, על כן החליטה ההנהלה לסיים את פרויקט בית ראשון במולדת, ויתכן שבעתיד נצטרך לקבל החלטות קשות גם על פרויקטים נוספים. דוגמה נוספת היא הנחל, המדינה מכילה חוקים ותקנות על כל הנחלים. חוקים ותקנות אלו חלים גם על נחל יגור. אנחנו מחפשים את הדרך לעמוד בדרישות ולשמור על מגרשי החברים ועל האופי המיוחד של יגור.

אנחנו לא לבד בתהליך התכנון, כשנסיים אותו נצטרך לקבל את אישור הוועדה המקומית זבולון לתוכנית. המשמעות היא שאנחנו צריכים לעמוד בסטנדרטים שונים שקובעת המדינה.

לפני סיום חשוב לי להתאים את הציפיות למציאות. חשוב שנהיה מודעים לעובדה שאנחנו לא מתכננים שטח חדש, שטח שניתן לשרטט בו מגרשים ומבנים ככל העולה על רוחנו. השטח של יגור הוא עובדה קיימת ואנחנו נדרשים לחלק אותו בדרך הוגנת חברתית ונכונה תכנונית. המשמעות היא שלא לכל המשפחות יהיה אותו שטח קרקע ולא לכל המשפחות תהיה אותה דירה ובאותה קומה. על המשמעויות של זה נדון בהמשך התהליך.

חג שמח עופר אדר.

תהליך השיוך מתקדם בקצב מהיר יחסית. נכון לעכשיו, כל הפעולות שלנו הן פעולות המקדמות את התשתית שתאפשר שיוך דירות ביגור. אנחנו מתקדמים בשני מסלולים משיקים: מסלול סימון הדירות ומסלול התכנון. אני רוצה להרחיב הפעם את ההסבר על מסלול התכנון.

על מנת לערוך שיוך דירות יש לחלק את הקיבוץ למגרשים. בכל מגרש יש דירה או מספר דירות. כדי לבצע את זה, צריכים המתכננים לקחת בחשבון מספר פרמטרים: גודל המגרש, הגבולות שלו ביחס למגרשים השכנים שלו, דרכי הגישה לשכונה ולמגרש (לכל מגרש חייבת להיות גישה עצמאית), מיקום מגרשי חניה בכל שכונה, שמירה על העצים הקיימים ופרמטרים נוספים. ביחד עם זה, קבענו שהמתכנן צריך לוודא שלכל דירה יש אפשרות להגיע לגודל של לפחות 120 מטר מרובע.

על מנת שניתן יהיה להגיע לשטח דירה של לפחות 120 מטר מרובע אנחנו בוחנים כל מבנה, ומגדירים כבר היום כמה דירות יהיו בו ואיך תהיה החלוקה הפנימית בין הדירות בתוך המבנה. התהליך בוחן כל מבנה, מחלק אותו למספר הדירות הנכון תכנונית, ומאפשר לנו לספור ולדייק את מספר הדירות המתאימות לשיוך וכמה דירות חסרות (כדי שלכל משפחה תהיה דירה לשיוך). החלק הזה הוא החלק האופטימי, כי אם במצגות הראשונות שהצגנו לציבור כתבנו שביגור יש צורך בכ-620 ובפועל יש רק 470, הנתונים שלנו היום הם שונים מאוד. **אנחנו מעריכים היום שיש צורך בכ-640 דירות והתכנון מעלה שיש לנו כ-610 דירות.**

צוות התכנון נפגש אחת לשבועיים ובכל פגישה כזו אנחנו דנים בשכונה שעדיין לא טופלה, דיון בקריאה ראשונה, ובשכונות בהן דנו בישיבות הקודמות בקריאה שנייה ושלישית. עד היום עברנו כבר 90% מהמגרשים ביגור ואני מקווה שלאחר הפסח נדון בכלם.

בחירת מנהלת מש"א

בעד - 154 (58.56% מהמצביעים) נגד - 109 (41.44% מהמצביעים)

סה"כ מצביעים - 263 בעלי זכות הצבעה - 848 אחוז הצבעה - 31.01%

איל שריג

לא צריך להגיב או להתייחס ל-SMS, זה מהלך מחוייב על פי חוק.

להלן המכתב.

חברות וחברי יגור שלום,

חברות וחברי יגור ומשפחותיהם נהנים מפוליסת ביטוח בריאות קבוצתית מקיפה ובעלויות מהמשלמות הקיימות בישראל בכלל ובקרב הקיבוצים בפרט.

בסיכום מפורט של שנת 2022, שהוצג לצוות הביטוח, מתוך מאות תביעות שהוגשו (התייעצויות, ניתוחים, תרופות ועוד) אנו עומדים על 96% אישורים, נתון מרשים.

שמירת עלויות הביטוח המשתלמות של יגור ואחוזי האישור הגבוהים, הם פועל יוצא של עבודה מקצועית ומסורה של צוות הביטוח (בהובלת קרן) ושילוב מיטבי בין הכיסויי בביטוח המשלים של הקופה והביטוח הבריאות הקבוצתי.

החל מה-1.4.23 ישתדרג הקיבוץ עוד וישתלב בתוכנית "קיבוץ בריא" בה חברים מספר קיבוצים נוספים. התוכנית מאפשרת שותפות חלקית עם קיבוצים נוספים לצד שמירת העצמאות הניהולית ביגור כנהוג היום.

המעבר לתוכנית "קיבוץ בריא" יביא להוספת מספר כיסויים (כגון: בדיקות גנטיות לגנים סרטניים, טיפולי פיזיותרפיה והידרותרפיה, הפריה חוץ גופית ועוד) לצד קיטון בתקורות ניהול הפוליסה מצד חברת הביטוח.

הביטוח ימשיך בחברת "מנורה" ושדרוג הפוליסה אינו דורש מהחברים כל פעולה.

מבחינה רגולטורית תצא הודעת סמס/דוא"ל מחברת הביטוח למבוטחים בימים הקרובים. מדובר בהודעת עדכון בלבד.

המשך ניהול הוצאות הבריאות ביגור באופן מקצועי ובשילוב עם הזכויות ב"משלים" של הקופה, יבטיח את הכיסוי המלא והמקיף לצד שמירת עלויות נמוכות יחסית לקיבוץ ולחברים.

מרפאה

אנחנו חוזרים ומבקשים מכל החברים לא להתקשר לד"ר סמדר בטלפון הפרטי, אלא אם היא נתנה לכם אותה ואישרה להתקשר דרכו.

אנו לפני חודשי החגים בהם יש הרבה חופשות. מצרפים שוב את המרכזים הרפואיים באזור. יש כיום לקופת חולים שלושה מרכזים רפואיים העובדים עד 23:00: "לין", "זבולון" ובי"ח "כרמל". חשוב שבמקרים שרוצים ייעוץ שאינו מחייב מיון (למיון צריך הפנייה מהשר"פ, או *2700), עדיף להגיע לאחד מהמרכזים הללו ולא לביקור רופא מפני שהם מחוברים למחשבי הכללית. בכל שלושת המקומות אין החזר כספי מיגור.

צח"י - יגור

נערכה ישיבה עם בעלי תפקידים מרכזיים ביגור, הנוגעים לתפקוד יגור בשעת חירום: אודי, רחלי, נוקי ומרכזי ענפים הנוגעים למצבי חירום.

מטרת הישיבה לחשוב יחד אלו פערים יש ביגור למצבי רעידת אדמה או מלחמה.

עיקרי הדברים היו:

1. המשך הכנסת גנרטור מושתק ואמצעי כיבוי אש לשכונות חדשות שייבנו בעתיד.
2. בדיקה יסודית יותר עם תאגיד המים לאפשרות רע"ד - לאלו פתרונות צריך להיערך.
3. הכנת רשימת ציוד לשעת חירום הפרוס ביגור בענפים ובמפעלים, רשימה שתתעדכן אחת לחצי שנה ותהיה במזכירות, בחדר ישיבות וכמובן בצוות צח"י.
4. הכנת תיקים לאירועי רעידת אדמה ומלחמה.

ביטוח "מנורה"

מצורף מכתב שהגיע מחברת הייעוץ שלנו לנושא ביטוח הבריאות הפרטי. המכתב יצא בעקבות חידוש הפוליסה, כפי שמוסבר במכתב, ובעקבותיו מחוייבת חברת הביטוח לשלוח לכולנו SMS.

אלטמר וקני ברנץ
אנישלאיפא
איואם ברנץ איפואדיג ברנץ
ולא פאטשפה

אזיל אגאם יואל אנישלאיפא
אטאי אאיון יואל
איפואדיג יואל
ולא פאטשפה

ראיון עם אורלי זעירא, מיטל נויפלד, נועה חרמוני-לרנר ונטשה גורליק-שור רוחלה סגל

והדס ילין נשאה מילים מעוררות השראה. ינון מלכין העלה רחפן ויוליה איריס צילמה. עבדנו בשיתוף פעולה מופלא. מאז נכנסתי עוד יותר לפעילות הארצית של "בונות אלטרנטיבה". קיימתי ביגור הרצאה על פגיעה בזכויות הנשים, שארגנה התנועה הארצית, השתתפתי במצעד השפחות, וכל המשפחה שלי רתומה למאבק הנשים.

נטשה: המציאות במדינה מפחידה אותי. גם, אולי בעיקר, כאמא. אני לא יכולה להישאר אדישה למצב הזה.

מיטל: חשוב לי שהבנות שלי ידעו, שאם יש עיקרון חשוב להן, שיקומו וילחמו עליו. לכן אני יוצאת כל שבוע להפגנות, לכן התחלתי את היוזמה הזו של מעגל הנשים. זו דוגמא אישית מבחינתי.

אורלי: יש לי שלוש בנות ואני דואגת לעתידן. יש כאלו

כל הארץ דגלים דגלים. נדמה שכל העם יוצא לרחוב. ובין המוחים נראים יותר ויותר פנים יגוריות: במרכז חורב בחיפה, ביוקנעם, בטבעון, בתל-אביב וגם בירושלים. ובתוך המחאה, בולט קולן של הנשים.

פגשתי אותן בשעות הערב, לאחר ההשכבה של הילדים. ארבע נשים צעירות, אמהות, חברות, אכפתיות, יוזמות ושותפות לפעילויות חברתיות שונות ביגור. המעגל הנשי בעיגול ביום האישה היה יוזמה שלהן, יוזמה שלפחות אותי מאד ריגשה. כולן נשים עובדות: אורלי, נטשה ומיטל בתחום משאבי אנוש בארגונים שונים ונועה מורה לחינוך גופני בכרמל זבולון. את כל היוזמות והפעילויות הן משלבות בסדר יום של עבודה ומשפחה. יום עמוס ומחייב יש להן. כשמאזינים להן מרגישים את החברות היפה, את השפה המשותפת ואת התמיכה והפירגון בין אחת לשנייה. ביקשתי שיפנו לי קצת זמן, כדי לדבר על המחאה הנשית. זה לא פרוטוקול של מה שנאמר. זוהי רוח השיחה.

איך הכל התחיל? הן צוחקות.

נטשה: זה התחיל בשני מישורים: מיטל נתקלה בפרסום הארצי של "בונות אלטרנטיבה", שארגנו את מעגל הנשים ביום האישה, והביאה את זה לשיח של אורלי ושלי. שלושתנו ידענו שאנחנו רוצות להביא את זה גם הביתה, ולא ידענו איך נכניס את הארגון של זה בלזו. אז פרסמתי בקבוצה של "המאמנות" שאני מנהלת, אם יש מישהי שמרימה את הכפפה.

נועה: במקביל, אני גם נתקלתי בפרסום והשתעשעתי ברעיון לקחת את זה על עצמי, ואז כשנטשה כתבה את ההודעה, הבנתי שאני רוצה לעשות את זה, להיות מעורבת ולגרום לזה לקרות ביגור. תוך יום וחצי ארגנו את זה, נתקלנו בהיענות אדירה של נשות וגם אנשי יגור.

אורלי: 150 אנשים היו נוכחים בעיגול, רות בארי שרה את "אין לי ארץ אחרת" בספונטניות מרשימה

שמבקרים אותי שאני מערבת את הבנות בהפגנות. הביקורת הזו לא מעניינת אותי. חשוב לי שיבינו שיש דברים ששווה להילחם עבורם.

נועה: חשוב לי שגם הילדים שלי בבית וגם התלמידים יהיו מודעים למה שקורה סביבנו. אני אומרת לתלמידים בבית הספר: אתם לא חייבים לבחור צד, אתם לא חייבים לעשות, אבל תהיו מודעים למה שקורה סביבנו.

אורלי: בכל פעם שעוד אישה נרצחת, קשה לי במיוחד. המאבק על זכויות נשים, בתוך כל המאבק נגד הרפורמה, דווקא בגלל שלוש בנותיי - הוא בנפשי. בתי בת השבע, מעיין, שאלה מה זה דמוקרטיה? זה עורר שיחה בינינו. היא חולמת להיות אסטרונוטית. הסברתי לה שכדי שתוכל להגשים את חלומותיה אנחנו נאבקות.

נטשה: "אני מדברת על הרפורמה גם עם הילדים. בעיני זה חשוב, במיוחד היום, לנהל שיח פתוח על המציאות, אבל השיח היה קיים תמיד. לפני כשנה במסגרת התוכנית להעצמה נשית, הייתה כתבה בטלוויזיה על עידוד בנות ללמוד להיות מהנדסות. בני לא הבין למה הזרקור הוא מגדרי. לשמחתי, במציאות שלו אין הבדל בין מהנדסים למהנדסות.

מיטל סיפרה על בנותיה, רומי ומתן, ששואלות שאלות ומפתחת שיחות במשפחה. הן שותפות במחאה, פעילות והולכות לכל ההפגנות. אני רואה את הבנות שלי לומדות יום אחרי יום כמה חשוב לצאת מאיזור הנוחות ולהילחם על הערכים והעקרונות שחשובים להן.

ניכר שהדור הצעיר נכנס לעניינים ולוקח את האחריות לעתידו ולעתיד הדור הבא. המודעות לצורך להיות מעורבים מבחינה פוליטית חודרת להכרה ואיתה הנכונות להילחם כאן ועכשיו על מה שחשוב לחנך ולהוריש. כמו שאמרה נועה: אל תהיו מופתעים. תהיו מודעים למה שקורה סביבכם.

בעת שהנשים לבושות חולצות אדומות, התאספו על הדשא ביום האישה, שילבו ידיים והצטרפו למחאה על החקיקה בכנסת כנגד הנשים, נראתה ליבי, בתם של נועה וערון, מאוד מעורבת ונרגשת. לשאלתי, ענתה נועה בחיך: כן! ליבי לומדת בבית הספר הדמוקרטי. הם משוחחים שם על נושאים אקטואליים וגם על דמוקרטיה ושם, אגב, הוחלט שהבנים יתמכו בבנות ויבואו גם בחולצות אדומות. כשהצעתי לה להצטרף היא מיד הסכימה. זה היה חשוב גם לי.

הסכמנו בינינו כי הכול מתחיל בבית. המודעות וההתעניינות של הילדים צומחת בשיחות ובשיתוף יחד עם הורים, המשפחה ומסגרות החינוך.

מה היית רוצה לומר לבתך? שאלתי אותן.
אורלי: שיאמינו בעצמן ובכוח שלהן לשנות ולהשפיע.

נטשה: חשוב לי להעביר לבת שלי שיש ביכולתה לעשות כל מה שהיא רוצה ולהגשים, כל יעד שהיא חולמת עליו.

מיטל: שילמדו להיות שמחות עצמאיות וחופשיות.

נועה: שתהיה מודעת לדברים סביבה ותהיה מעורבת. שתזכור שלכל עשייה יש משמעות ושלא תוותר על חלומותיה.

ביום חמישי (16.3) ראיתי את השינוי קורה גם אצלנו. המדרכה על הגשר התמלאה באנשים מיגור בני כל הגילים. יחד עם חברי קיבוץ רמת יוחנן, הביאו דגלים ושלטים, שרקו, צפצפו, וקראו: ד-מ-ו-ק-ר-ט-י-ה.

פתאום ניתן היה להרגיש את רוח חג הפסח, בבחינת והגדת לבניך ובנותיך ומעשה אבות ואימהות הוא סימן לבנים ובנות.

ביום ראשון, לאחר השיחה, שהתנהלה כמעט על מי מנוחות, התפזרנו אישה לביתה. אלא שדווקא אז, פרצה הסערה. הטריגר לכך הייתה ההודעה, כי נתניהו, ראש הממשלה, פיטר את שר הביטחון, יואב גלנט. זה היה אולי צפוי, אבל התגובה לכך הייתה ספונטנית, נסערת ומפתיעה. אנשים זרמו לרחובות, כדי למחות על הפיטורים. חסמו כבישים, הדליקו מדורות וחלקם נשאר ערים עד אור הבוקר. גם בוואטסאפ הפנימי שלנו הופיעו הודעות של אנשים, שמודיעים על מקומות פנויים למי שרוצה להצטרף למחאה במרכז חורב. עיקר התמונות זרמו מתל-אביב, אבל המחאה הייתה במקומות רבים. אלה שלא יכלו להצטרף להפגנות ברחובות, לא יכלו לעצום עין וללכת לישון. היה ברור שנפל דבר בישראל. למחרת, באופן ספונטני התארגן אוטובוס מיגור לירושלים. את הרכב והאחריות על הנסיעה לקחו אורלי זעירא ומיטל נויפלד. אחרי השיחה שלנו ראיתי כיצד המילים של אתמול הפכו למעשים. שם ליד הכנסת וברחובות הסמוכים לה, בתוך ים של דגלים כחול-לבן ושלטים בגנות ההפיכה המשטרית, ראינו את ארץ ישראל היפה. היו שם מאות אלפים מפגינים. קשת רחבה של גילאים: צעירים, משפחות עם תינוקות ופעוטים, מבוגרים, רופאים, אחיות, אנשי הייטק, אחים לנשק ועם ישראל חי. צפוף מאוד היה שם. אווירה מדהימה. למרות הצפיפות היה שם שמח. "פתאום קם אדם ומרגיש כי הוא עם ומתחיל ללכת..." התופים הלמו, החוצרות שאגו, ניגנו ושרו. וארץ ישראל היפה כמו הושיטה את ידה, כדי לתת כתף, לשמור על רוח המדינה שבה נולדנו וחיינו עד היום ולא כדי לריב. זה עוד לא נגמר, אבל אין לנו ארץ אחרת ואסור לוותר.

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות? נשאל כולנו. בפסח השנה.

ומה השתנה?

אני השתנית לי השנה.

ובכל הלילות בכל הלילות

שאלתי רק ארבע קושיות,

הלילה הזה יש לי עוד שאלה

עד מתי יימשך מעגל האימה

רודף הוא נרדף מכה הוא מוכה

מתי ייגמר הטירוף הזה?

(חד גדיא. מילים חווה אלברשטיין)

חירות בפסח? ... תשפ"ג

מה נשתנה חג הפסח הזה מכל קודמיו?
מה עובר על המדינה שלנו כאן ועכשיו?
שהשנה, ללא הפסק, ללא חשש או זהירות,
ביום ובלילה, בימי החול, בשבתות,
באמונה שלמה, בעוצמה ובמסירות -
אנו מפגינים זזועקים "חירות"!

שבכל השנים אנו מספרים ביציאת מצרים
והשנה כל סדרי עולם משובשים... לפחות בינתיים.
שבחג הפסח נהוג לחגוג את היציאה מעבדות לחירות
והשנה יש ממשלה המנסה להוציאנו מחירות לעבדות.
היתכן?

שבכל השנים חודש ניסן מתקשט לקראת האביב
ואתמול והיום ואולי גם מחר חרדה, מסביב -
האמנם יש המנסים את כל אמונותינו להחריב?

פחד אלוהים מהשתלטות הדיקטטורה
אנחנו שגדלנו על ערכי הדמוקרטיה!
לא נתכופף, לא נתייאש,
לא נתקפל ולא נוותר,
ומול אנרכיסטים תאבי שלטון
נמשיך וניזעק את קול ההיגיון
כי אנחנו כן נפלנו על הדור הנכון!

את חרותינו, שחרתנו אותך על דגלנו,
את, שתמיד שמרנו אותך ושמרת עלינו,
את החירות, שכרתנו איתך את בריתנו
לעולם לא נבגוד בך.

בפסח השנה לפידים ודגלים נמשיך ונניף
בכוחנו, בעוצמתנו, בערכנו - לא נכזיב,
נצעק דמוקרטיה, נצעק בלי בושה,
בדרישה, בקדושה, באמת הנחושה -
להיות עם חופשי בארצנו
כי עוד לא אבדה תקוותנו.

חג חירות שמח! **אריאלה וישראל וולק**

50 שנה למלחמת יום הכיפורים

בסביבות יום הכיפורים תשמ"ד נציין חמישים שנה למלחמת יום הכיפורים בהעלאת עדויות חברים מהחזית ומהבית.

חברות, חברים, ומי שהיו בני נעורים בשנת 1973 - מוזמנים לשתף אותנו בזיכרונות, סיפורים ותמונות מימי המלחמה.
בכוונתנו להעלות את העדויות שנקבל בדרכים הבאות:

- * במפגש המסורתי במועדון "בין אדם לחברו" במוצאי יום הכיפורים.
- * בסרט - עדויות מהחזית, מחיי הקהילה, ומהקשר בין הבית והחזית.
- * ביומן.
- * בתערוכת תמונות.

כל המעוניין לקחת חלק מוזמן להתקשר לרוחלה סגל 054-5618284, או לאחד מחברי צוות מוצאי יום הכיפורים.
תמונות מימי המלחמה - נא להעביר לעינת קרדוש או למיכל מלכין.

אנו מצפים לשפע של זיכרונות ועדויות, ומתנצלים מראש אם לא יתאפשר לכלול את כל החומר שנקבל במסגרת התוכנית.

צוות מוצאי יום כיפור: **עינב שגיב, ברק קיגל, רבקה קוטליאר, רחל סגל, דני גורליק, אמוץ אשר, גלית חגי ויונינה דור.**

יציאת מצרים שלהם

שיחות עם תלמידי אולפן ביגור

פסח רחוק מהבית? לפני שנה הייתי בספרד, לבד, ושרדתי. הבית שלי לא דתי, עושים רק ליל סדר אחד (בד"כ בתפוצות חוגגים שניים), קצת הגדה, מצות ולחם על השולחן, צלחת סדר חלקית. אתגעגע לשבת עם המשפחה, אבל מצפה לסדר ראשון עם המשפחה שלי בארץ בתל-אביב.

איך האולפן? כיף, אוהב את האנשים, ואת הלימוד, ואפילו את העבודה בחממה.

בן (בנימין) ג'וסף

בן 22, כיתה ג', דובר עברית, עולה חדש מניו-ג'רזי, עם הרבה משפחה בארץ, לפני גיוס לצה"ל. בעל תואר ראשון בבלשנות ובערבית מאוניברסיטת בינגהמטון, ניו יורק. אוהב לטייל ולבשל אוכל עירקי (עם מומחיות ב"תביט" - עוף ממולא באורז), משפחה חד-הורית, אמא, מישל, יהודייה, סייעת בבית הספר. הסבא יצחק מתימן, והסבתא ברטה מבגדד. אח גדול לגיונה וגסיקה. ג'וסף לא קיבל חינוך יהודי מסודר, חוץ משיעורי עברית ותפילה בבית חב"ד, בגילאים בין 7-13 לקראת בר המצווה. היתה מזוזה בבית וצויינו החגים. בית מאוד ציוני, בעיקר סבא וסבתא. סבתא שרדה את ה"פרהוד" (FARHUD, הפרעות ביהודי בגדד, בחג השבועות 1-2 ביוני 1941) בזכות שכנים ארמנים שהחביאו אותה, וברחה מעיראק לישראל ב-1952. הגיעה לאמריקה לקראת סוף שנות החמישים. סבא הגיע לארה"ב ישר מתימן בשנות השלושים. "הציונות שלנו היתה הסיפורים של סבתא בעיקר, שהדגישו את החשיבות של מדינת ישראל ואת זה שאי אפשר לבטוח בשכנים הגויים, בשום מקום, לא בעיראק ולא באמריקה.

הגעתי לישראל בפעם הראשונה לכבוד בר המצווה, זה היה עוד לפני הגירושים של ההורים, והתאהבתי בארץ. ידעתי שיום אחד אעלה. הדעים אותי שכולם פה יהודים, במכולת, במשטרה ובחוף הים. מאז הגעתי עוד 9 פעמים, חלק מהם עם המשפחה ו-3 פעמים בתוכניות של האוניברסיטה. העברית הרהוטה שלו בעיקר פרי לימוד עצמי.

ההורים תומכים בעלייה? יש לי "אמא יהודייה", שדואגת וחרדה. עדיין היא מעודדת אותי ושמחה שאני פה וקרוב למשפחה. אבל יש הרבה געגוע. והפחד שלה הולך ומתגבר לקראת הגיוס שלי.

אנטישמיות בקמפוס? המון, בדרך כלל בהפגנות ושנאה למדינת ישראל, ובגילויי שמחה נוכח פיגועים. פועלות הרבה קבוצות תמיכה בפלסטינאים ובחמאס, עד כדי הטרדת הסטודנטים היהודים בבית הכנסת. היהודים היו שלישי מהסטודנטים באוניברסיטה ועדיין במגננה.

מה זעתך על המצב? מתנגד לממשלה ותומך בהפגנות. מצטער מאוד שיש קרע, אבל שואב עידוד ותקווה מהאנשים שיוצאים לרחוב ונלחמים.

כיתה ג', בן 19, עולה מטוסון אריזונה, ללא משפחה בארץ, לפני גיוס לצה"ל. אוהב ספורט, ריצה וכוסר. בפעם השנייה באולפן ביגור. הגיע בפעם הראשונה ליגור בתוכנית "מסע" לבוגרי תיכון לפני שנתיים, עשה אולפן חמישה חודשים, חזר לארה"ב, עבד שנה כמכונאי וחזר כעולה. בן יחיד לדוד (פרופסור להסטוריה) ומישל (עורכת דין). למד בבית ספר יהודי ועשה בר מצווה בבית כנסת קונסרבטיבי. בית יהודי, לא ממש דתי, אבל מאוד ציוני. ההורים נפגשו בארץ בגיל 19, באוניברסיטה העברית. בבית דיברו תמיד על המצב בארץ, ואבא הביא קבוצות לארץ.

"אחרי התיכון לא היה לי קשר לישראל, באתי בעצם בגלל הקורונה, כדי לצאת מהסגרים בבית. הגעתי לאולפן ביגור, והיה לי טוב. אחרי האולפן החברים שלי התגייסו לצבא ופתאום לחזור לארה"ב נראה פחות מרגש, ובאמת כשחזרתי לשם התגעגעתי לארץ".

הורים תומכים בעלייה? אבא כן, אמא פחות.
אנטישמיות בארה"ב? כמעט שלא.

דעתך על המצב? לא ממש מעורב, ישראל תנצח!

פסח רחוק מהבית? זאת הפעם הראשונה. אתגעגע למשפחה, לסבא ולסבתא. אבל לא אהיה לבד, אבא מגיע לחג, יש לו דירה בירושלים הוא מלמד קורס באוניברסיטה. יהיה מוזר, רק שנינו בערב החג.

החוויה של אולפן שני? מצויין, כי את כל חבלי הלידה כבר עשיתי בפעם הקודמת. הפעם השנייה קצת יותר טובה מהראשונה. נהנה לעבוד ב"מטבחי יגור".

עלי גרייזבורד

סם (סמנטה) שנרמן

כיתה ב', בת 24, ארה"ב, ללא משפחה בארץ, בוגרת אוניברסיטת פנסילבניה בקולנוע, לקראת עלייה לארץ. בת לדיויד, בעל עסק למוצרים הקשורים להגנת הסביבה, ואריאן, מרפאה אלטרנטיבית. לסם שני אחים תאומים (נולדו שלישייה), מייקל וג'ורדן (!). המשפחה קשורה לבית הספר הקונסרבטיבי. הבית מסורתי, אבל לא הלכתי, שומרים קצת שבת, חוגגים את החגים, מאוד ציונים, דגל ישראל מונף בחזית הבית, כתשובה לאנטישמיות ואנטי-ישראליות. השלישייה חגגה בר- בת מצווה במצדה. זה היה הביקור הראשון של סם בארץ. הגיעה לארץ מאז בכמה תוכניות וטיולים. האולפן הוא הביקור החמישי בארץ. המשפחה עברה כמה וכמה פעמים ברחבי ארה"ב בגלל הקריירה של האב, ובמקביל, מגיל 13 התחילו גם הנסיעות של סם לארץ. מביקור לביקור התחזקה תחושת הקשר לארץ ולא לאמריקה. בגיל 18 התבססה ההכרה שהיא רוצה לחיות כאן. "כאן אני מרגישה הכי קרובה למי שאני באמת. לא נחשפתי להרבה אנטישמיות, אבל כשהייתי ילדה, במיניסוטה, הייתי היהודיה היחידה בבית הספר ובשכונה, הרגשתי זרה וחשופה להערות וביטויים מאוד לא נעימים. בתקופת הכריסטמס, כשהכי קשה להיות יהודי באמריקה, המסר של ההורים היה אל תחביאי ואל תסתירי, להיפך, תתגאי במי שאת! בסוף אני מרגישה כאן הכי בבית, וחוף מזה האנשים פה הרבה יותר נחמדים.

על המצב בארץ: בתור תיירת אין לי ממש את הזכות להביע דעה, אבל המצב מאוד מצער. יש דמיון בין ההתנהלות של הממשלה כאן להתנהלות של ממשל טרמפ, מבחינת הרצון לרכז את כל הכוח במקום אחד ולהחליש את מרכזי הכוח והבקרה האחרים. העוצמה והכמות של ההפגנות מזכירה את ההפגנות אז, למרות כל ההבדלים. אני אדם פוליטי, אבל כשאין לך שפה ואתה לא בן המקום, אתה לא יכול לצאת כל יום להפגין.

תגובת ההורים לעלייה? היו רוצים אותי קרוב אליהם, אבל אבא לפחות מזדהה. הוא תמיד רצה לחיות כאן, ואני מגשימה את החלום שלו.

תוכניות לעתיד הקרוב: הסדרת העלייה, ואחר כך עוד אולפן. מתלבטת בין עבודה והמשך לימודים.

חויית פסח בבית: פסח הוא החג החשוב ביותר לנו כמשפחה, שני הסבא-רבא שלי נפטרו בחג, ויש תמיד שיחה על הזיכרון והמורשת שלהם. זה החג שכולם ביחד, מקפידים על כל הדברים המשוגעים, שאשכנזים מקפידים עליהם מבחינת כשרות, אז אי אפשר לצאת למסעדות וכיו, ונשארים רוב הזמן כולם בבית. אחזור לארה"ב

לחג, בגלל מחלת סבתך, ומיד חוזרת לפה. **מדוע אולפן יגור?** בדקתי אולפנים באינטרנט ויגור נראה עדיפה בגלל שהיא ממוקמת בצפון ובגלל הכרמל. בהתחלה לא הסתדר והגעתי לאולפן אחר שממש לא אהבתי, הרבה בגלל היחס של האנשים בקיבוץ. עזבתי ובאתי לפה ואני מאוד נהנית. האולפן מעולה. אני מטיילת כמעט כל יום והאנשים ממש נחמדים. מפריע לי שיש יותר מדי חתולים, אבל זה בכל הארץ, לא רק פה.

מנואל ביבי (BIBI)

כיתה ב', בן 18 ממדריד, סטודנט, בתוכנית "מסע", מתכוון לעלייה וללימודים בארץ. עושה הרבה ספורט, אופני הרים וחדר כושר, וקורא הרבה. יש לו משפחה וקרובים במודיעין ובראשון לציון. הסבא והסבתא עזבו את ישראל לספרד לפני 5 שנים. אבא, דוד, איש עסקים, נולד בארץ, היה טייס בחיל האוויר, האמא, הלנה, היתה רקדנית פלמנקו בבאר במדריד, וככה נפגשו. היום היא מנהלת ואמרגנית של אמנים ולהקות פלמנקו. הסבים והסבתות משני הצדדים גרים במדריד. למנואל אח גדול, מתיאו, בן 21, לומד שפות בהולנד. גדל בבית יהודי וציוני לא דתי. חגג את החגים, חוץ מפורים. חגג בר מצווה ועלה לתורה בבית הכנסת. בבית דיברו ודאגו לישראל. רוב חיי היו לי כאן סבא וסבתא, וככה הגעתי לפחות ל-10 ביקורים בארץ, החל מגיל 4.

ההורים מעודדים? כן. ישראל נחשבת ליותר מפותחת מבחינת לימודים ומקצוע. **למה אתה רוצה לחיות בישראל?** כדי לשפר את העברית. כדי שאוכל לדבר עם הסבא הישראלי, וכדי ללמוד כאן באוניברסיטה. בישראל יש יותר אפשרויות מבחינת השכלה וקריירה.

אנטישמיות? בספרד אין כמעט, ואני צעיר מדי בשביל לפגוש את ההתנגדות והביקורת לישראל, זה לא ממש שייך לשכבת הגיל שלי.

למה באת לאולפן? לפני שנה עוד הייתי בתיכון. החלטתי שאני רוצה ללמוד עברית, לבוא לקיבוץ נשמע טוב. ההורים עודדו אותי.

איך הפסח אצלכם בספרד? האוכל טעים, כי סבתא מתימן וסבא מעיראק, וזה זמן מיוחד ומעניין מבחינה תרבותית. השנה אחוגג עם המשפחה שלי במודיעין ויהיה כיף.

איך הקיבוץ? כיף, ואני יכול לעשות מלא ספורט. אני נהנה מאוד מהקירבה להר ולטבע. הסטודנטים נחמדים. העיקר שהעברית שלי משתפרת כל הזמן.

ענת גדלה בבית יהודי, לא דתי, ולמדה מרצונה בבית ספר יהודי של יום ראשון של חב"ד. בבית דיברו הרבה על ישראל. ההורים אוהבים את הארץ, אבל גם מבקרים אותה. אבא היה נוסע להצביע בבחירות בעד מפלגות השמאל, והאהבה לישראל התערבבה בהרבה ביקורת. "כשהייתי בת 12, וכולם סביבי התכוונו לטקסי הקונפירמציה בכנסיה (אחותי הבוגרת עשתה את זה גם!), אני הרגשתי יהודיה ורציתי לעשות בת מצווה. בבית הכנסת אמרו לי "אבל את בכלל לא יהודיה!" אבל התעקשתי והתחלתי ללמוד לעלייה לתורה, ואז, בבית הכנסת הציעו לי כבר לעשות גיור. כיוון שעוד לא מלאו לי 12, אפשר היה לגייר אותי במהירות, ואת העלייה שלי לתורה בבת מצווה כבר עשיתי כיהודיה. ההורים שלי התגאו בי מאוד, כולל כל האגף הנוצרי וסבי הכומר.

הייתי תמיד על הקו בין גרמניה לישראל, הגענו כל שנה לארץ. ישראל יותר בית בשבילי מגרמניה.

האולפן הגיע אחרי תקופה ארוכה של נתק מהארץ בגלל הקורונה ובעיות אחרות. אבל בשנה האחרונה החלטתי שהגיע הזמן לנסוע לישראל ולשפר את העברית. אני מתכוונת אחרי האולפן להישאר קצת, לחזור לגרמניה, ואז להחליט אם לשוב לארץ או לא.

מה המשפחה שלך רוצה בשבילך? אמי ואחותי רוצות שאחזור לגרמניה ואחיה שם. אבא רוצה אותי לידו, אבל ישמח אם אחיה בארץ. הסבתא והדודים בארץ, כמוכן ישמחו אם אשאר כאן.

אנטישמיות בגרמניה? כן, מוסווית, הרבה פעמים כאנטי-ישראליות.

מה דעתך על הבלגן בארץ עכשיו? אני עצובה. קשה לי לדבר על זה. דואגת לדמוקרטיה. חוששת שישראל תשתנה. אף פעם לא אהבתי את הפוליטיקה כאן, אבל אהבתי את הארץ והאנשים, לא רוצה להגיע למצב שלא ארצה להיות כאן.

פסח בלי ההורים? עברתי את זה לפני שנה, כשהורים נסעו לארץ ואני נשארתי בגרמניה. אשמח מאוד לחגוג עם המשפחה בארץ. הפסח בגרמניה - סדר ארוך עם מלא אנשים ושיחות מייגעות, די מתיש, אז לא בטוח שאתגעגע ממש. ברור שיחסרו לי הספורים שאבא תמיד מספר.

האולפן? מצויין, חולה על גילה המורה. הסטודנטים נחמדים, הקיבוץ יפה. עובדת בכיתה א', לא קל, אבל נחמד. הילדים חמודים.

ענת שק

כיתה ב', 23, סטודנטית באוניברסיטה, משטוטגרט, עם משפחה גדולה בארץ, סבתא דודים ודודות בקיבוץ בית ניר בדרום. טרם החליטה עם לעלות לארץ או לא. אוהבת ארכיאולוגיה, לצייר ולקרוא. בת לאבי (ABI) שנולד בארץ ועזב לפני 33 שנים לגרמניה, אמן הדפסי עץ (כמו אביו לפניו), וקטיה - שחקנית תיאטרון. אחות צעירה ללאה, מלצרית במסעדה.

המשק - חי

יום המעשים הטובים לציון יום המעשים הטובים התכנסו חניכי האולפן וילדי כיתה ד' בבית הילדים ובשיתוף פעולה ציירו, שתלו והכינו מטעמים.

והגדת לכתך מסורת האפייה בטבון לחג הפסח נשמרת בכל הגנים. נועה, אורון שנער ובתם כליל בפעילות של גנון "כרמל".

מבצע ניקיון חצר הקיבוץ לקראת פסח

כמדי עונה, בועז אוחנה מאיר ומעורר את הצוות לפעולה. מרגש לראות משפחות וילדים מתכופפים לאדמה, אוספים אשפה, קרטיב בסיום, תמריץ לילדים מאושרים, תודה רבה.

יום הולדת שמח עשינו ליותר הפתעה, בקבוק יין וברכות, בזמן ההדרכה בסליק, ליום הולדתו ה-86.

מחאה על הגשר מי אמר שהנוער לא מגויס? בני ובנות הבלוקונים יצאו להפגנה על הגשר יחד עם חברים וחברות רבים, ועזרו לעצירת החקיקה. בינתיים.

התנצלות סליחה מאורלי זעירא, בגיליון הקודם, על שיבוש שם הסבתא. שמה היה מלכה בקון ולא כפי שנכתב.

אותה נבחרת נשים נשכחת, לא שמרו על המדליות. "אני לא שמרתי שום מדליה. יותר היה חשוב בעיני לשחק ולהצליח", אמרה אחת והשנייה הוסיפה "אולי יש לי אחת, אבל היא ארוזה עמוק בבוידס".

איזה מזל "ששכחתי את שלומית", כי זכיתי לראות מדליה אמיתית של המקום הראשון מלפני 60 שנה. תודה שלומית ושלמה.

היום שלומית ושלמה גרים במושב שילת, מוקפים בילדים ונכדים, שגרים בסביבתם. עשרים וחמש שנים עבדה שלומית כמורה לחינוך גופני. היום היא עוסקת ומלמדת את שיטת פאולה (התעמלות שרירים טבעיים), דולה לעת הצורך, ושומרת על אורח חיים ספורטיבי ובריא.

רק בריאות.

בערב שבת צלצל הטלפון וקול מוכר וידידותי הפתיע אותי: "שכחת מישהי!" אמר וחייד (בטלפון). "בין שחקניות הפועל יגור" בשנת 1963 הייתה גם אשתי ויש לה מדליה מאותה אליפות!"

הקול היה קולו של שלמה תימן. כששלמה, אמר ששכחתי מישהי, הוא התכוון ששכחתי להזכיר את שמה של שלומית (יהודה) בכתבה על בנות הפועל יגור, שזכו באליפות המדינה בכדורסל בשנת 1962-3. האמת, שלא זכרתי אותה, אבל גם לא הופתעתי מדבריו, כי שלומית הייתה ספורטאית מצטיינת בצעירותה. בני כיתתה (מחזור כ"א) סיפרו לי כי הצטיינה בעיקר באתלטיקה קלה: ריצות קצרות וקפיצה לרוחק, אבל כמו הרבה ספורטאיות אחרות, זכרתי שהיא הצטיינה גם במשחקי כדור. מלבד זאת, עם העובדות אי אפשר להתווכח. מה שהעיד יותר מכול הייתה המדליה שהיא שמרה מאותה אליפות. לצערי, בנות אחרות שאיתן שוחחתי ושאלתי על

בין "שלח את עמי" ל"יציאה לחירות" – סיכום שנה ראשונה בפנסיה שרי גולדברג

סוגרת שנה בפנסיה. חיכיתי לפנסיה 5 שנים ארוכות. קצת לפני סגרו את "אולפני יגור", שעבדתי שם 20 שנה, ולא היה לי כוח ורצון להתחיל קריירה. בגיל 60 ביקשתי לצאת, ואמרו לי שאי אפשר, הייתי צריכה להעביר את הזמן, היתה טבלת יאוש, ברור! עשיתי כמיטב יכולתי בחדר האוכל ובמרכז הרכיבה, אבל הזמן עבר לאט. אחרי 3 שנים, אחרי שעברה ההפרטה, ניגשתי שוב למזכירות, וביקשתי להשתחרר. שוב אמרו לי שאי אפשר. בגיל 64 עשיתי את הסיבוב השלישי. התחננתי. הרגשתי שאני לא מסוגלת לקום יותר לעבודה שלא מעניינת אותי. אמרו לי שאי אפשר. אחרי חצי שנה נשברתי וביקשתי בפעם הרביעית. הפעם כבר כינסו לכבודי את כל המזכירות. חלק מהנוכחים זכרו שהייתי המטפלת שלהם בבית הילדים, את חלקם לימדתי לשחות ואימנתי אותם כשחיינים צעירים. הפעם באו לקראתי ואחרי יום קיבלתי את הבשורה ש"החל מרגע זה" אני משוחררת מחובת העבודה. את ההודעה מסר לי המזכיר, בועז אוחנה, ישירות בטלפון. כשראיתי ממי השיחה, התמלאתי אופטימיות, ובאמת לא התאכזבתי. הודיתי לו בהתרגשות רבה ובהרגשת תודה והערכה גדולה שנתנו לי את ההנחה הזאת, של חצי שנה קודם גיל 65 לצאת לחופשי. בשבוע הראשון בעיקר ישבתי וחייכתי לעצמי. במידה רבה זה ממשיך עד היום. השנה הראשונה בפנסיה יכולה להיות קצת מבלבלת. תמיד הייתי וורקהולית. לא הייתי ממש מוכנה ולא ידעתי מה לעשות עם החופש ואיך לנצל את היום. מדי פעם פונים אלי אנשים לערוך להם סרטים, ואני כל פעם צריכה להחליט מחדש, אם אני רוצה ליהנות מהחופש או לעבוד קצת. השינוי הכי גדול זה שאפשר לקום מאוחר וללכת לישון בלילה מאוחר עם הספרים והסדרות בנטפליקס, בלי חשבון של מה יהיה מחר.

**ביום רביעי י"ד בניסן תשפ"ג, 5.4.2023
בשעה 19:00 בחדר האוכל**

נסב בצוותא ונספר

ביציאת מצרים

